

ZORGHOTEL DE BOTEL

Laurens Windig

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Auteur & coverontwerp
coverfoto © Lauren Windig
ISBN 9789403600680
Website <http://www.laurenwindig.nl>
Uitgave 1 juni 2020

Ik, Janet Dubois, voormalig balletdanse-res in ruste, leef met mijn medebewo-ners: 9 dames en 5 heren in Zorghotel de Botel in Amsterdam.

Het is een uitermate goed zorghotel met ontzettend lief en meelevend personeel, zodat ik er niets negatiefs over kan zeg-gen. De maaltijden zijn verrukkelijk maar dat moet ook wel, want wij betalen er meer dan voldoende voor. Het is nou niet dat wij zo af en toe kaviaar op een toastje krijgen hoor, dat ook weer niet.

Onze directrice, mevrouw Jacky Hoog van de Toren, zien we amper, behalve dan twee keer per jaar bij het kerstdiner en met oud en nieuw. Meer hoeft ook niet, want je wil toch het gevoel hebben geheel zelfstandig te wonen. De mensen van de administratie kennen wij hele-maal niet, want die werken geloof ik van huis uit, althans dat heb ik horen zeg-gen. Het overige personeel, zoals o.a. de verpleging, die zien wij alleen op af-roep. Wat willen wij nou nog meer?

De naam 'Zorghotel de Botel' vind ik ook al zo bijzonder hoe verzin je het?

Ik heb er wel een idee over waarom ze het zo genoemd hebben, hoor. Rondom dit gebouw loopt een gracht, zodat het op een boot lijkt, vandaar 'Botel'. Voor dat ik dus daar naar toe verhuisde en alle mogelijkheden las, moest ik vreselijk lachen omdat ik die naam las, als 'Hoteldebotel'. Oorspronkelijk betekent het: niet in staat om goed te kunnen nadenken. Toen twijfelde ik dus opeens, want ik dacht dat het een zorghotel was voor mensen die dementeerden of de ziekte van Alzheimer hadden, Ja, toch? Ik bracht mijzelf op een verkeerd spoor.

Zoals ik al zei wonen wij hier met 14 bewoners, waarvan 9 dames en 5 heren en een ieder in een eigen appartement. Ikzelf heb 3 kamers, je zou kunnen gaan zeggen, veel te veel voor een persoon, maar ik wilde er graag een logeerkamer bij hebben. Ik moet je eerlijk zeggen dat er nog niet eerder iemand heeft geslapen, haha. Trouwens, zeg maar gewoon Janet tegen me, hoor.

Ik begrijp best dat de lezers willen weten of wij ons goed kunnen vermaken. Ja hoor, we kijken televisie en hebben ook diverse andere kanalen, zoals Netflix en Videoland. We klaverjassen en doen veel andere spelen zoals het maken van een legpuzzel, en flansen zelfs een quiz in elkaar. Je moet dan bijvoorbeeld 10 lekkernijen opnoemen. Het lijkt zo makkelijk, maar dat is het niet. Wat denk je, begint John ineens te grinniken en zegt: 'Vagina' iedereen lag dubbel. Het werd nog goed gekeurd ook, haha.

Christien speelt graag Pim Pam Pet. Vorige week hebben de bewoners en ik besloten gezamenlijk een boek te schrijven over ons persoonlijk leven. Men operde het idee dat ik als initiatiefneemster van het geheel, mijn medebewoners per persoon aan de lezers van dit boek zou voorstellen. Het bijzondere is, dat men mij ook de vrijheid en het vertrouwen gaf, hun belevenissen in het tweede gedeelte van dit boek in mijn eigen bevoordingen op te schrijven. Het kan misschien zo zijn dat de lezers denken;

dit heb ik al ergens gelezen. Dan zou dat zomaar kunnen, aangezien ik bij de introductie van onze bewoners al een sterk persoonlijke profielschets heb geschreven. Hoe meer ik van de personen weet, hoe dichter ik bij ze aansluit. Graag had ik gewild dat ze hun belevenissen zelf zouden opschrijven. Alleen auteur John Hollander wilde dat, maar uiteindelijk vond hij het toch beter, dat ik zijn belevenissen in mijn eigen bewoordingen zou beschrijven. De overige bewoners lieten het meteen al afweten zelf te schrijven, aangezien het soms te pijnlijk voor hen was om iets uit hun leven te vertellen. Ten eerste moet je wel een beetje kunnen schrijven en ten tweede moet je het ook emotioneel aankunnen. Even heb ik getwijfeld of ik het dan wel op me zou nemen, want het is toch een behoorlijke klus. Er bestaat al een boek dat ook over een zorgcentrum gaat 'Het geheime dagboek van Hendrik Groen' en dat is heel wat anders dan binnen ons zorghotel. Toen heb ik die gedachte laten varen en ben willekeurig begonnen

met korte beschrijvingen van onze medebewoners.

Nou, ik zou zeggen, begin lekker aan het boek en ik wens onze lezers veel leesplezier. Sorry, wacht eens even, vanmorgen vernam ik via het nieuws op de televisie, dat er misschien een of ander virus vanuit China wereldwijd over de mensheid verspreid zou kunnen worden. Het zou door een vleermuis komen. Uit onderzoek dat in China en elders in Azië is uitgevoerd, blijkt dat het Coronavirus via uitwerpselen wordt verspreid, in het geval van vleermuizen vogelpoepachtige mest. Het Coronavirus verspreidt zich niet alleen door de lucht en door inademing, maar ook als de slijmvliezen van de mond in aanraking komen met uitwerpselen. Vleermuizen zijn niet bepaald schone beesten, dus als een exemplaar op een stuk fruit knabbelt, kan dat voedsel met uitwerpselen worden verontreinigd. Als het fruit op de grond valt, kan het virus daar worden overgedragen op de mens. Trouwens, in China eet de bevolking ook vleermuis!

Men consumeert daar ook een bepaald soort hondenvlees. Ik weet nog goed dat in de 50er jaren een gerucht rondging dat in de Amsterdamse binnenstad het Chineesrestaurant 'Tante Mia Yang' hondenvlees verwerkte in Chinese gerechten.

Nu maar weer even terug naar het nieuwe pandemie: Coronavirus COVID-19.

Het kan op diverse plaatsen in het menselijk lichaam veel schade aanrichten, van de bloedbaan tot de longen. Wereldwijd in alle landen overheerst Corona. Vooral oudere mensen zijn vaak het slachtoffer en sterven. Niet alleen ouderen, maar ook jongere mensen moeten oppassen. Kinderen zijn geloof ik niet zo vatbaar. Wij moeten anderhalve meter afstand houden van onze medemens. Geen handen geven en veelvuldig onze handen wassen en zondig. mondkapjes dragen. Zoveel mogelijk thuisblijven. Niet knuffelen en ga zo maar door. Je leest in de krant niets anders. Onze medebewoners raken zichtbaar in paniek. Wij proberen het van ons af te zetten,

maar leven er wel mee. Hier in ons
zorghotel mogen wij elkaar wel benade-
ren, denk ik, omdat wij allemaal tot een
groot gezin behoren.

Ik zal in het kort mijn medebewoners
even voorstellen vanaf de volgende pa-
gina, dan heb je alvast enig idee met wie
wij samenleven.

MACHTELD SLUYSDOM

Als er eentje is waar ik ontegenwoordig goed mee op kan schieten is het Machteld wel, en dat is vast en zeker ook van haar kant.

Machteld Sluysdom is mijn Surinaamse vriendin die hier ook woont.

Ze is 78 jaar en wij lachen wat af met elkaar. Machteld is een humorist van de eerste orde.

Wij hebben een geweldige band opgebouwd en zij geeft mij het gevoel dat wij zussen zijn.

Nu moet ik zeggen dat ik altijd al goed met Surinamers kan opschieten. Ze zijn van nature zo humorvol en daar kan geen Nederlander aan tippen.

*

JACK HOVEN

Jack is volgens mij 79 jaar en woont hier al enige tijd. Hij was vroeger een beroemd dompteur en trad veel op in de Verenigde Staten.

Toen zijn carrière achter de rug was is hij naar Duitsland vertrokken en werd daar wijnboer.

Het is vooral ook een clownesk figuur. Hij heeft veel van onze bewoners ook weleens de stuipen op het lijf weten te jagen. Als hij tegen iemand van ons aanliep, gaf hij ineens een heel harde brul.

Dat is waarschijnlijk een spontane tic die hij heeft overgehouden als leeuwentemmer. Verder is het een hele leuke vent!

*

SONJA SOL

Sonja is een statige dame van 83 jaar. Ze was vroeger een hele chique intelligente courtisane. Het was de eerste keer dat ik hoorde wat voor vak het was. Voor haar leeftijd is ze een prachtige verschijning en bijzonder extravagant. Ze gedraagt zich buitensporig, excentriek, flamboyant en overdreven. Ze is een hoogopgeleide vrouw van lichte zeden. Voor de uitoefening van haar vak begaf zij zich alleen binnen hogere kringen. Door haar beschaafde omgangsvormen en elegantie werd zij zelfs aan het hof geaccepteerd. Ze weet nog steeds veel over politiek, wat ook de reden is dat men haar omarmde in 's-Gravenhage.

*

NICK REBERNIK

Nick Rebernik is niet zijn ware naam, maar zijn artiestennaam die hij nog steeds draagt. Ik denk dat hij nu een jaar of 74 is. Nick werkt nog steeds en is van beroep operettezanger.

Operettegezelschappen kunnen hem nog steeds boeken. Hij was ooit verbonden aan de Hoofdstad Operette.

Het enige professionele operettegezelschap van Nederland, welke destijds na de 2e wereldoorlog in 1945 werd opgericht. Ze traden ook veel op in België en Duitsland. Nick is een keurig gesoigneerde man en is altijd even vriendelijk en behulpzaam.

Soms zingt hij met zijn prachtige tenorstem in ons café 'De Zuipschuit'.

*